

mission

KÄRLEK-TRO-HOPP-FRÅN MÄNNISKA TILL MÄNNISKA

MISSION 2015 NUMMER 1

Utstötta nås av evangeliet
Tron enar i Etiopien

Tf koordinatör för verksamhet bland studerande och vuxna, assistent för svensk service
Ingrid Björkskog, tfn 020 7127 282

Understödskoordinatör
Britt-Helen Lindman, tfn 020 7127 266

Informatör
Joanna Lindén-Montes, tfn 020 7127 264

Koordinator för barn- och ungdomsverksamheten
Carre Lönnqvist, tfn 020 7127 263

Följ med senaste nytt på

www.facebook.com/finska.missionssallskapet

mission 156:e årgången

Utgivare: Finska Missionssällskapet,
www.finskamissionssallskapet.fi

Besöksadress: Observatoriegatan 18,
 00140 Helsingfors. Postadress: PB 154,
 00141 Helsingfors

Telefonnummer till växeln: 09 12971

Beställningar och adressändringar:

tfn 020 7127 282,
fms@finskamissionssallskapet.fi

REDAKTIONEN

Chefredaktör (tf):

Outi Laukkanen

Redaktör: Joanna Lindén-Montes

Redaktionssekreterare:

Britt-Helen Lindman

ISSN 0357-296X.

Mission är en gratis kundtidning som utkommer 4 gånger om året i 4 700 exemplar.

Tidningen är tryckt på miljövänligt papper.

Designkoncept: Antonomia Ab

Layout: Montes AVP.

Tryck: Forsberg.

Sida vid sida

Hur ska vi komma överens i dagens mångreligiösa Europa?

I Afrika har man hittills kunnat leva med många religioner, också inom samma familj. Vanligen går det att respektera varandras livsstil. Men vi har sett att religionen också där kan bli en kraft som hindrar människor att se sin nästa. Det har hänt i Nigeria och Sudan. Religiös fanatism går inte att förena med kärleken till nästan, skriver den ghananska teologen Mercy Amba Oduyoye. Hon betonar att Guds hjärta berörs starkt av lidande och elakhet. Hon undrar hur vi ska lära oss att leva tillsammans utan att göra varandra illa.

Satiren kan vara bra och hälsosam om den hindrar maktthavarna att bli för uppblåsta. Men är det rätt att provocera bara för att man kan? Att vara elak för nöjes skull?

Problemet är tudelat: å ena sidan finns det människor som aldrig har vant sig vid att man ifrågasätter deras tro, å andra sidan sådana som inte alls förstår vad helighet är. Ibland kan det däremot hända att vi oavsiktligt sårar varandras känslor, för det varierar så mycket vad vi människor håller heligt. Men att med vett och vilja förlöjliga något som är heligt, bara för att man inte förstår sig på det, är enligt min åsikt fel.

Det värsta är att de som lider mest ofta är helt oskyldiga människor, för att de råkar höra till en minoritet eller annars befinna sig på fel ställe. De som känner sig kränkta hämnas ju ofta på den som är närmast. Vem betalar priset för vår yttrandefrihet?

Vill jag nu ta ställning mot friheten? ”Bort det”, som Paulus sade. Men jag tycker inte att min frihet försvinner för att jag tar hänsyn till andra. Såsom Luther uttryckte det: ”En kristen är en fri herre över allting och ingen underdånig. En kristen är allas tjänare och var man underdånig.” Vi kan inte ändra på andra människor, men vi behöver inte avstå från våra principer. Som kärleken till nästan. Som Paulus uttryckte det: ”Håll fred med alla människor så långt det är möjligt och kommer an på er.”

Outi Laukkanen

tf chef för svensk service
 tfn 020 7127 265

➤ En broderlig kram

Missionär Risto Leikola kramar Kirint, den första kristna medlemmen av chara-minoriteten i Etiopien. Församlingen som Kirint är med i har redan hundra medlemmar. Kirint har donerat mark till kyrkbygget. Årets fasteinsamling stöder evangelisationsarbetet bland utstötta folk.

>> Läs mera på sidan 12.

Elevkårens styrelse i Chronhjelmsskolan. I bakre raden Jemine Björklund, Emilia Prittinen, Stina Svenfelt och Amanda Björkvik (sekreterare). I främre raden från vänster: Oscar Vesternäs, Hannes Uunila (ordförande) och Hugo Östman.

Visste du att?

- > Cronhjelmsskolan i Larsmo samlade in 2570 euro till Finska Missions-sällskapets arbete via dagsverket 2014. Elevkårens styrelse (se bilden) bestämde att pengarna doneras till föräldralösa barn i Dessie, Etiopien.
- > Tyra Nykvist i Maxmo vann boken vi lottade ut i Utjämningstävlingen förra hösten. Grattis!

"...detta är den fasta jag vill se: att du lossar orättfärdiga bojor, sliter sönder okets rep, befriar de förtryckta, krossar alla ok." Jes 58:6

4 Rysslands lutherska kyrka verkar på ett stort område. Följ med till Ural!

8 Missionär Christina Heikkilä berättar om den Ingermanländska kyrkans behov.

10 Hjälpen når fram: Kyrkan i Etiopien har satt stopp för barnäktenskap.

17 Kristna i norra Thailand efterlyste en film om Jesus på ake. Nu har deras önskan uppfyllts.

20 Sabina Saramo åkte till Thailand för att forska i Burmakonflikten.

22 Vill du åka på missionspraktik? Anmäl dig till intensivkursen Min Mission.

Pastor Vasili Popov tillsammans med sin fru Katja, som är kantor i Troitsko-Petshorsk. På bilden Matvei, en av parets två söner.

TEXT OCH FOTO: PEKKA MIKKOLA, ÖVERSÄTTNING NICKLAS HOLMGÅRD

EUROPAS ÖSTLIGASTE LUTHERSKA FÖRSAMLING

Nattåget anländer till republiken Komis huvudstad Syktyvkar klockan sex på morgonen. Vi har en lång resa bakom oss från staden Uhta till Syktyvkar. Jag har tillbringat natten på en enkel brits i en sovvagn. Vagnen delade jag med missionär **Hannu Heikkilä**, som gjort mig följa på resan. Vi möts av diakon **Sergei Jelfimov**, den lokala lutherska församlingens allt-i-allo. "Huomenta. Menemme kirkkoon!" hälsar han på finska.

EN REPUBLIK AV FÅNGLÄGER

Jelfimov har varit vaken sedan klockan

tre på morgonen för att förbereda frukost till alla gäster. Kyrkans kafferum är nu fyllt till brädden med de åtta gästerna. I republiken Komi finns två församlingar som tillhör Ingermanlands kyrka. Dessa ligger i Syktyvkar och Troitsko-Petshorsk. Finska Missionssällskapet stöder bägge församlingarna.

Till Syktyvkars församling hör Komi-bor, ryssar, och ingermanlandsfinnar. De sistnämnda föll offer för Stalins terror i dåvarande Sovjetunionen. Det fanns flera arbetsläger i Komi, det kändaste av dem Vorkuta. I dessa läger spärrades tiotusentals människor in från hela Sovjet-

unionen. Ättlingar till dessa folk bor kvar i området än i denna dag.

Sergei Jelfimov är diakon i den Ingermanländska kyrkan och leder församlingens gudstjänster. Han härstammar från Komi och fungerar lite som ett språkrör för Komifolkets kultur.

Han berättar att Syktyvkars lutheraner har många idéer för det nya församlingshemmet. Det finns planer på att aktivera barn och unga med olika slags verksamhet, till exempel genom en alfa-kurs. Det finns en längtan efter andlighet i området. Speciellt nyandligheten lockar.

Församlingen vill ha förbön och stöd

från sina finländska bröder och systrar. ”Kom snart igen. Be för oss och vårt arbete”, säger de när vi skiljs åt.

EUROPAS ÖSTLIGASTE LUTHERANER

500 kilometer österut från Syktyvkar ligger staden Troitsko-Petshorsk. Vi närmar oss nu Uralbergen, gränsen mellan Europa och Asien. ”Här finner ni Europas östligaste lutherska församling”, säger **Vasili Popov**, pastor i församlingen, med stolthet i rösten.

I en liten församling bör pastorn kunna fungera som en allt-i-allo. Den händiga Popov tjänar sitt leverbröd på många olika sätt, till exempel genom att montera gravstatyer. På gravgården finner han också möjlighet att diskutera med anhöriga om livets grundfrågor.

I PERESTROIKANS RUINER

Pastor Popov guidar oss med sin lilla Fiat i hans hemstad. Bredvid vägen ser vi ett halvfärdigt trevåningshus som ser ut att ha varit övergivet en längre tid. Popov berättar att det skulle bli ett nytt kulturhus, men att perestroikan satte stopp för planerna.

Trots detta har Troitsko-Petshorsk bra service i form av sjukhus, butiker med stort urval och hotell, i vilka många långväga gäster övernattar. Staden är ett populärt resmål för de som vill vandra i den närliggande nationalparken, som finns på UNESCO:s världsarvslista.

Till sevärdheterna i staden hör också ett ungefär en kilometer långt våningshus, i vilket en stor del av stadens befolkning bor. Området där huset finns heter Söder, och när staden skulle byggas upp fanns det planer på tre liknande komplex; norr, öster och väster.

VARMT I KYRKSALEN

Församlingen som grundades 1998 har sin egen kyrka, inhytt i ett gammalt egna hemshus. Popov har golvrenovering på gång där. Han berättar att kyrkan repareras hela tiden, alltid enligt vad budgeten tillåter. Söndagsskolutrymmena är nästan färdigbyggda i nuläget.

Mitt i kyrksalen finns en mörk metallklump som vid första anblick påminner om motorblocket på en lastbil. Metall-

1. *Солнце правды воссияло
Холм победный озаря.
Теплый свет с Голгофы льётся:
Смертью смерть побеждена.
Собирайтесь, птицы, в светлых
Чистых летних небесах!
Пойте, пчёлки, жизни песню
В виноградных деревьях!*

klumpen utgör kyrkans uppvärmningssystem och Popov skryter på dess effektivitet. ”På under en halv timme blir det varmt och skönt härinne med hjälp av mirakelmaskinen”, berättar Popov stolt. I Troitsko-Petshorsk kan temperaturen sjunka till -46 grader, så ett värmesystem är mycket viktigt, påpekar Popov.

BIBELGRUPP PÅ SKYPE

Församlingen i Troitsko-Petshorsk har 65 medlemmar. De flesta bor i byar utanför städerna. Många har flyttat bort från området. De unga söker sig till större städer

och varmare klimat. Församlingen har därför tagit hjälp av kommunikationstekniken. Numera går det att delta i bibelgrupper på distans via Skype. Deltagarna kommer från hela Ryssland, också från utlandet. Grupperna gästas också av ortodoxa.

Diskussionen i den sex personer starka bönegruppen inleds. ”Kan vi tro utan att behöva gå till kyrkan? Varför bör man ens gå dit?” frågar pastorn.

”Där får man nattvard och syndernas förlåtelse” svarar **Julija Simonova**, en pensionerad ingenjör.

”Jag har alltid velat höra berättelser om Gud”, berättar Perova.

Pastor Popov tillägger att församlingen är en familj för de troende. Människor finner Ingermanlands kyrka på olika sätt.

Julija Simonova var mitt upp i sökandet av ett andligt hem när hon, i början av förra decenniet, fick en tidning utgiven av den lutherska församlingen. Rörd av artiklarna i tidningen kom hon till kyrkan för att stanna.

SÅNGEN LOCKADE

Ljuda Arefjeva påpekar att många tycker att den lutherska kyrkan är rätt konstig. Hon kallades till församlingen via Popovs fru Katja, som arbetade i samma skola som henne. Arefjeva visste då inget om den lutherska kyrkan. ”Min far var ateist. Min mor var troende, men gjorde inget stort väsen av det. När jag första gången besökte en luthersk gudstjänst tyckte jag särskilt mycket om sången”, berättar Arefjeva.

Elena Perova, sjukskötare, fann församlingen rörd av ordet. Popov höll andakt i stadens sjukhus där Perova arbetade. ”Jag har alltid velat höra berättelser om Gud”, berättar Perova.

Både Elena Perova och Ljuda Arefjeva är tacksamma över att man i den lutherska församlingen ger svar på de andliga frågor de bär på.

Vasili Popov utbildade sig i tiderna i Keltto-institutet, som stöds av Finska Missionssällskapet.

Han smider ständigt nya planer för församlingen. För tillfället skriver han en bok om dopet. Popov har rätt många järn i elden för tillfället då han börjat extraknäcka på det lokala bageriet för att kunna försörja sin familj. ”Om församlingen hade större tillgångar, så kunde vi bli Troitsko-Petshorsks största kristna gemenskap”, konstaterar Popov med stadig röst.

Missionär Christina Heikkilä, koordinator för det kyrkliga arbetet, tillsammans med bokföreläsare Galina Visheratina och diakon Sergei Jelfimov, båda drivande krafter inom Syktyvkar församling.

Kyrkan i Troitsko-Petshorsk är inhytt i ett gammalt egnahemshus.

RYSSLANDS LUTHERSKA KYRKA

Ingermanlands kyrka är den evangelisk-lutherska kyrkan i Ryssland. Kyrkan har 80 församlingar och cirka 15 000 medlemmar på ett område som sträcker sig från Karelen och Murmansk till Irkutsk i östra Sibirien. Kyrkans centralkontor finns i St. Petersburg och kyrkan leds av biskop Aarre Kuukauppi.

En kyrka med finska rötter

Ingermanlands kyrka har finska rötter: finnar, främst från Karelen och Savolax, flyttade öster om Finska viken för att odla den goda jorden. Den första lutherska församlingen grundades redan år 1611. Efter freden i Stolbova år 1617 införlivades Ingermanland och en stor del av Baltikum med Sverige.

Peter den store erövrade Ingermanland i början av 1700-talet och ingermanlänningarna var med om att bygga den nya huvudstaden, St. Petersburg. Samma år, 1703, som huvudstaden grundades, startade också en finsk-svensk församling i huvudstaden. De ryska myndigheterna förhöll sig positivt till lutheranerna.

Då Finland införlivades med Ryssland år 1809 uppstod en nära kontakt mellan Finlands kyrka och Ingermanlands kyrka. Församlingsverksamheten var aktiv och det fanns tusentals lutherska söndagsskolor på området.

Revolutionen 1917 förändrade allt. Kyrkans egendom nationaliserades. Under Stalins tid fängslades, deporterades och sändes 60 000 ingermanlänningar till tvångsarbete. I sextio år höll kvinnorna kyrkan vid liv.

Eftermiddagsverksamheten i församlingen Sorta, kapellförsamling till Joshkar Ola finns i Shuorsala, Ural. Foto: Christina Heikkilä

TEXT JOANNA LINDÉN-MONTES

CHRISTINA STÖDER KYRKAN I URAL

Christina Heikkilä sitter och skriver årsrapport för 2014. Under året som gått har hon besökt många små och spirande ryska församlingar i Ural. ”Jag har sett att arbetet bär frukt”, säger hon.

I sin roll som koordinator för Finska Missionssällskapets kyrkliga arbete möter Christina präster och lekmän som ivrigt tar emot hjälp för att kunna utveckla den Ingermanländska kyrkan. Församlingarna är fattiga.

– De gläds över samarbetet mellan Ryssland och Finland. Den här veckan har jag svarat på e-post från några församlingar i Ural. Jag har besökt sex av de åtta församlingar som Finska Missionssällskapet stöder där, bland annat församlingen i Syktyvkar. I vår åker jag tillbaka till Ural prosteri, där kyrkan fått en ny kontraktsprost. Tillsammans ska vi fundera på hur

arbetet kan utvecklas.

– Jag blev så väldigt glad när jag hörde att det valts en ny kontraktsprost i Ural. Nu får vi en kontaktperson i prosteriet. Vår viktigaste uppgift är att stöda kyrkan andligt, och hjälpa till med administrativa frågor. Det är långt mellan församlingarna och det finns väldigt lite samarbete mellan dem. Prästerna är ensamma i sitt arbete. De längtar efter andligt stöd och vill bygga upp församlingarna på bästa sätt.

Finska Missionssällskapets ekonomiska stöd är livsviktigt för många församlingar i Ural.

– De kämpar ständigt med frågan hur de ska få pengarna att räcka till. Det är en utmaning att få församlingarna att tänka långsiktigt. Vi hjälper dem med det här.

Just nu byggs en ny kyrka i miljonstaden Kazan, som kommer att bli centrum för Ural prosteri.

– Kyrkoherden i staden är jätteduktig. Han arbetar tillsammans med ekumeniska rådet i staden och satsar på seminarier och kultur i församlingen.

DIAKONI OCH EVANGELISATION

Christina säger att evangelisation och diakoni går hand i hand i församlingarna.

– De flesta församlingar har en diakoni-ansvarig, ibland är det kyrkoherden. Kyrkan har byggt upp ett bra system. Vår uppgift är att peka på det kyrkan kan bli ännu bättre på, till exempel att beakta funktionshinder i verksamheten.

– Församlingarna i Ural är evangeliserande. De anställda far ut i byarna och möter människorna där. De söker också hela tiden efter nya former för att nå ut. I till exempel Sorsala i Ural prosteri, har församlingen valt att satsa på barnen. I Joshkar-Ola vill man nå ut till dem som har det

svårt. Naturreligionerna är starka i området och människorna lever i fattigdom på landsbygden.

– Människorna kommer till kyrkan för att möta Jesus, få förlåtelse och ta del av nåden.

– Många församlingsmedlemmar berättar att de hört om kyrkan via någon vän. Vissa har upplevt svårigheter och fått hjälp av församlingen i byn. Många föräldrar hör också om kyrkan via barn- och ungdomsarbetet. I St. Petersburg har kyrkan valt att satsa mycket på konserter som blivit populära.

POSITIVARE INSTÄLLNING

Sedan i höstas arbetar Christina som koordinator för det kyrkliga arbetet i Ryssland. Dessutom koordinerar hon det kyrkliga samarbetet i Estland. Christina trivs med sitt nya uppdrag.

– Det roligaste är att få vara med och se att arbetet ger resultat, att det bär frukt. Jag tycker också om att planera nytt, och se nya behov födas. Det har gjorts fina framsteg till exempel i Sorta, där vi för andra året i rad stöder församlingens eftermiddagsverksamhet. Människorna i byn har börjat se på kyrkan mera positivt och fördomarna har minskat. Många nya barn har kommit med i församlingens verksamhet. Det är fint att få träffa de människor som berörs av arbetet. Ibland känner man sig liten inför alla behov, men det är verkligen fint att se att också små insatser berör, att smått blir stort.

När Christina besökte Ural första gången insåg hon hur viktigt stödet är.

– Först slogs jag av gästvänligheten, sedan lade jag märke till folks tacksamhet över det arbete Finska Missionssällskapet gör. Församlingarna är medvetna om varifrån stödet kommer och tackar i varje brev. De vill ta emot allt vi kan erbjuda, och är väldigt glada för hjälpen. De ser fram emot besöken.

BE FÖR DE SPIRANDE FÖRSAMLINGARNA

– Be för kyrkans församlingsanställda i Ural, be för att folket ska hitta till de nya församlingarna och till Herren. Be att vi hittar de former som krävs för att arbetet ska bli till välsignelse, säger Christina.

SJU PROSTERIER

Ingermanlands kyrka har 7 prosterier: St. Petersburg, Västra Ingermanland, Karelen, Moskva, Volga, Sibirien och Ural. Till Ural prosteri hör 10 församlingar. De finns belägna allt från Europas östra gräns till Uralbergen. Församlingarna har mellan 10 och 150 medlemmar var.

Christina och Andrey Heikkilä arbetar sedan år 2009 i Ryssland för den Ingermanländska lutherska kyrkan. Christina koordinerar det kyrkliga arbetet och Andrey är administrativ direktör vid Teologiska Institutet i Keltto. Familjen planerar förlänga sin arbetsperiod i Ryssland från och med hösten 2015.

Christina Heikkilä på besök hos Vera i en by utanför Birsik. Vera är aktiv i församlingen och arbetar bland annat inom diakoniverksamheten. Foto: privat

Andrey och Christina Heikkilä tillsammans med barnen Timoteus (9 år), Anastasia (7 år) och Evelina (4 år). Foto: Privat

ETIOPIEN

Kyrkans flickklubbar segrar i kampen mot barnäktenskap och könsstypning i Sirinka och Mettu, Etiopien. På bilden en grupp flickor i Mettu.

Foto: Sari Lehtelä

KYRKAN STOPPAR BARNÄKTENSKAP OCH KÖNSTYMPNING

Barnäktenskapen har upphört i området Sirinka i norra Etiopien. Det är skolornas flickklubbar som satt stopp för den skadliga traditionen. Sex skolor driver klubbverksamhet med målet att stärka flickornas position. Projektet har startats av Dessie synod inom Mekane Yesus-kyrkan med stöd av Finska Missionssällskapet. Hundratals flickor nås av verksamheten.

Vid klubbarna ges stödundervisning och upplysning om flickornas rättigheter. Flickornas självförtroende har stigit betydligt: nu vågar de säga sin åsikt både i skolan och samhället. Deras studieresultat har också förbättrats.

Också i Mettu i västra Etiopien har kyrkan gjort stora framsteg: könsstypningen av flickor har minskat. Finska Missionssällskapet började satsa på att förbättra flickornas situation i området år 2007. Omkring sjutusen flickor deltar i församlingens flickklubbar. Flickorna får information om sina rättigheter och kunskap om hur de ska skydda sig mot könsstypning, sexuellt våld och tidiga äktenskap.

Finska Missionssällskapet har verkat för flickors och kvinnors rättigheter i Etiopien i över 40 år.

ETIOPIEN

BYBORNA FICK VATTEN

Invånarna i byn Danicho utanför staden Butajira har fått tillgång till rent vatten. Vi uppmärksammade bybornas vardag och utmaningar i Mission nummer 3/2013. Byborna har deltagit i ett utvecklingsprojekt med stöd av Finska Missionssällskapet. Ett av problemen invånarna kämpade med var de långa sträckorna – ofta fick de gå flera timmar för att bära hem rent vatten.

Nu har byn säkrat tillgången till rent vatten. En närbelägen källa har skyddats och man har byggt en 50 kubikmeter stor vattentank, tre punkter för klädtvätt och tre vattenbassänger för boskapen. Det har också dragits 5,3 km vattenledningar. Byborna har själva deltagit i arbetet, grävt och burit sand.

I oktober 2014 invigdes vattensystemet med en stor gemensam fest.

UPPDRAG

KÄRLEK - TRO - HOPP - FRÅN

Kvinnorna i byn Danicho hämtar vatten från sin nya vattendistributionspunkt. Foto: Timo Ahlberg

VÄRLDEN

MÄNNISKA TILL MÄNNISKA

PAKISTAN

ATTACK MOT SKOLA I BANNU

Pennell Memorial School i Bannu, Peshawar stift, har utsatts för en attack. Lyckligtvis skadades ingen. Biskop Humphrey Peters berättar att en folkgrupp på ungefär tusen personer plötsligt trängde sig in i skolan den 26 januari.

Några personer hade lyckats klättra över muren som omger skolan och öppnat porten för folkmassan, som rusade in i klassrummen för att krossa fönster, förstöra svarta tavlor och elektronik. Några inkräktare var beväpnade. Folkmassan ville stänga skolan och kräva att de äldre studenterna skulle delta i protesterna mot de franska Muhammed-karikatyerna.

Finska Missionssällskapets tf verksamhetsledare Rolf Steffansson har varit i telefonkontakt med biskop Humphrey Peters. Biskopen säger att han är besviken på att polisen inte gjorde något för att stoppa intrånget i skolan. Biskop Peters ber om förbön för stiftet och provinsen.

- Biskopen berättade att de kristna föregående söndag hade ordnat en demonstration i protest mot de franska karikatyerna som nyligen publicerats. Men när väst likställs med kristendomen och något sådant här inträffar i väst, anses det som de kristnas gemensamma attack mot islam. Och Pakistans kristna lider, säger Rolf Steffansson.

Skolan, som är öppen för både kristna och muslimer, fick nya moderna utrymmen i mitten av 2000-talet, med stöd av Finska Missionssällskapet och utrikesministeriet. Finska Missionssällskapet stöder fyra skolor i Peshawar stift via sin fadderverksamhet. Den drabbade skolan hör inte till dessa.

KONSULTFIRMA: "ARBETET GER GODA RESULTAT"

En fristående konsultfirma har utvärderat Finska Missionssällskapets utvecklingssamarbete. I utvärderingen får speciellt arbetet för utsatta folkgrupper och etniska minoriteter beröm.

Tydliga framsteg har skett i arbetet för jämställdhet mellan könen, i arbetet för funktionshindrades rättigheter samt i arbetet för dem som lever med hiv och aids. Integreringen av miljöskydd i till exempel åtgärder för tryggad tillgång på mat, visar också goda resultat.

Goda resultat har också uppnåtts i arbetet bland dem som fallit offer för människohandel och sexuellt utnyttjande i Mekongområdet. Framsteg syns också i arbetet för rehabilitering av människor med funktionshinder i södra Afrika.

Utbildning är nyckeln till demokrati och utveckling. Finska Missionssällskapet har byggt flera skolor i Pakistan. Barn från olika minoriteter, speciellt flickor, ges möjlighet till skolgång. På bilden elever i Nowshera skola. Foto: Anni Suhonen

VERKSAMHET I 30 LÄNDER

Finska Missionssällskapets budget 2015 är 29,6 miljoner euro, varav 74,7 procent riktas till arbetet utomlands. Finska Missionssällskapet satsar på att stöda sina samarbetskyrkors evangelisations- och diakoniarbete, minskandet av fattigdom, samt främjande av samhällelig rättvisa. Sällskapet verkar i omkring 30 länder och har utsända missionärer i 22 länder.

”Kunnandet har stärkts inom Afrikas och Asiens kyrkor. Det här syns i också i vår verksamhet – vi använder en allt större del av våra resurser till att stärka partnerkyrkornas eget missionsarbete, säger Finska Missionssällskapets tf verksamhetsledare Rolf Steffansson.

Tackfest i Woshero. Invånarna firar enighet mellan två folkgrupper i området. Foto: Risto Leikola

TEXT RISTO LEIKOLA OCH SARI LEHTELÄ

EVANGELIET ENAR STRIDANDE FOLK I ETIOPIEN

– Jag har aldrig träffat en folkgrupp där ingen berörs av evangeliet. Det har också hänt att någon avlägsen folkgrupp fått höra rykten om en Gud som befriar från rädsla och så har de bett oss komma och berätta mera om denna Gud, säger Risto Leikola.

Pastor Risto Leikola och FD Kirsi Leikola har arbetat 20 år inom Mekane Yesus-kyrkan. De har verkat bland ett tiotal olika folkslag i isolerade byar.

Att bli född till en viss folkgrupp i Etiopien betyder ofta ett liv som en andra klassens medborgare. Landet som ligger i Afrikas horn, är fattigt och folkrikt. Vissa folkgrupper anses vara så förorenande att de som tillhör ”bättre” folkgrupper skyr dem som pesten. Men evangeliet spränger strukturerna och får människorna att överskrida både inre och yttre barriärer.

– Evangeliet förvandlar människor och gör det möjligt att möta varandra bortom fördomar och gränser. Evangeliet gör en fiende till en medmänniska och lär oss att förlåta och be om förlåtelse. Evangeliet hjälper föraktade att få människovärde

och förtryckaren att rannsaka sig själv, berättar Risto Leikola.

TILL ALLA FOLK

– Jag var bara en liten pojke men jag kommer ihåg att kvinnorna hade hört rykten om kristendomen och de förundrade sig över att den tycktes vara till för alla andra folk, men inte för chab-folket.

Så här berättar Kädamael, en man som tillhör chab-folket i sydöstra Etiopien. Det är 12 år sedan evangeliet nådde chab-folket som bor långt in i djungeln. Kädamael är redan en vuxen man och han är med i ett språkprojekt där man tecknar ner och studerar chab-språket.

Han berättar att evangeliets ankomst har ändrat på en hel del saker. Evangeliet har skapat gemenskap och gjort folket delaktigt i en större kristen gemenskap.

Befolkningen i Etiopien växer explosionsartat. Den inre migrationen ökar samtidigt på grund av klimatförändringar och torka. Flyktingsproblemet i Sydsudan och ett expanderande vägnät gör också att människor rör på sig inom

landet. Det lapptäcke som Etiopiens alla språk och kulturer utgör, syns inte enbart i städerna utan också i de mest avlägsna regionerna. Olika etniska grupper blir lätt åsidosatta till exempel i fråga om utbildning. De hamnar i skymundan på sina traditionella bosättningsområden. Konflikter uppstår också bland folken.

Så här berättar Kirsi och Risto om de första mötena med chab-folket.

– Kaffeplantager som tränger sig in i djungeln gjorde det möjligt för oss att få kontakt med folket som bodde i djungeln. Vid det laget kände inte ens statsmakten till deras existens. Efter att vi träffat de första människorna från chab-folket fick vi snart inbjudan att träffa fler. Vi reste långt in i djungeln. Vi fick berätta för chab-folket om en god Gud som älskar oss människor och som man inte måste frukta som andarna. Snart dök bönehyddor med grästak upp i alla byar. Via Finska Missionsällskapet fick chab-folket också hälsovård och skolor.

Chab-folkets bosättningsområden har snabbt minskat på grund av skogs-

Chab-folkets anspråkslösa bönehydda är byggd utan spikar. Framför hyddan i byn Gugame står Risto och Fanuel som är med i evangelisationsteamet.
Foto: Kirsi Leikola

Kirsi Leikola på väg till chab-byarna. På bilden syns också Wollo, Milkias och Dazane som hör till chab-folket, pastorena Eremias och Hezekiel som hör till mejenger-folket samt Fanuel som hör till evangelisationsteamet. Foto: Risto Leikola

skövling. Därför behövs det förutom traditionella sysselsättningar också nya näringar. I september ifjol ringde Kädamael till Leikolas och berättade om konflikter mellan chab-folket och inflyttade människor. Dessa stridigheter hade krävt livet av tiotals människor. Största delen av chab-folket drog sig djupare in i djungeln och konfliktområdet stängdes för utomstående. När situationen lugnat ner började man inom kyrkan diskutera hur man kan bistå i fredsprocessen.

OPERATION STARTSKOTT

Kirsi och Risto Leikola arbetar som rådgivare för Mekane Yesus-kyrkans evangelisation. De har utvecklat en praktisk modell för arbetet, som kallas Operation Startskott. Det viktigaste då man träffar nya grupper är alltid förkunnandet av evangeliet genom ord och handling. Den lokala kulturen och språket tas också alltid i beaktande.

I den två år långa operationen ingår många hjälpmedel. Byggnadsmaterial för

bönehus, bekostandet av resor till den nya gruppen, en åsna och kärra för att kunna frakta lerkärl till marknaden, biblar och undervisningsmaterial, verktyg för att bygga upp lokalt ledarskap, kurser i småföretagsamhet, läskunnighetsgrupper, information om mänskliga rättigheter. Tanken är att församlingarna ska kunna utvecklas så snabbt som möjligt till att bli självständiga och i sin tur kunna föra evangeliet vidare.

All planering görs tillsammans med de lokala invånarna. Detta förhindrar att det skapas ett skadligt beroendeförhållande. Alla Startskotts-grupper har en egen så kallad moderförsamling som fungerar som stöd. Under sju år har det blivit ungefär 60 operationer. Efter varje startskott fortsätter verksamheten lokalt. Med hjälp av dessa insatser har man kunnat nå nya grupper och tusentals människor.

– När jag ser hur krossade människor får ett människovärde i sina egna och andras ögon förstår jag gång på gång vilket fint arbete jag får vara del av, säger Risto Leikola.

FASTEINSAMLINGEN 2015

Vi välkomnar dig att fasta och be för medmänniskor som blir föraktade och utstötta. Samtidigt kan du vara med och hjälpa den etiopiska Mekan Yesus-kyrkan och andra systerkyrkor som Finska Missionssällskapet stöder. Vi är tacksamma för ditt stöd. Tack var det kan vi föra ut evangeliet till nya folkgrupper.

Du kan delta i Fasteinsamlingen genom att ge en gåva via det insamlingsbrev som kommit på posten. Du kan också ge en gåva till följande kontonummer:

IBAN FI38 8000 1400 1611 30, DABAFIHH,
Skriv **F2015** i meddelanderutan.

Läs mera på: www.finskamissionssallskapet.fi/fasteinsamlingen

Så här kan du hjälpa:

6€ En Bibel

50€ Månadslön åt en evangelist

20€ En prästs resekostnader till avlägsna platser

200€ Årsavgiften på en bibelskola

30€ En "talande Bibel" för analfabeter, fungerar med solenergi

500€ En bönehydda till en by

2000€ Operation Startskott i två år

I den nya kyrkan i Yeri hålls planeringsmöte för att utveckla arbetet bland chab-folket. Med finns bland annat Illubabor Bethel-stiftets ledare Tariku Tolesa (t.h.) samt pastorena från shekka- och kaffa-folket.
Foto: Kirsi Leikola

INDRA FÖRSÖRJER SIN FAMILJ

Det finns omkring fem miljoner daliter i Nepal. Daliterna utesluts ur samhället och lever ofta i svår fattigdom. Finska Missionssällskapet når ut till dem som är mest sårbara. **Indra Paswan** i Sarlahi har lärt sig föda upp höns och fått en startpeng. Tack vare stödet från sällskapets partner, Samaritan Uplift Service, kan hon försörja sin familj, som nu har mat på bordet året om. Foto: Hannaleena Pölkki

ENGAGEMANG FÖR NEPAL

Finska Missionssällskapet riktar ett varmt tack till alla dem som åkte på studieresa till Nepal förra året. Efter resan har deltagarna på eget initiativ berättat om Finska Missionssällskapets arbete i Nepal. Hittills har de medverkat i 64 evenemang i församlingar, föreningar och skolor. De har också skrivit artiklar i olika dagstidningar. Resan genomfördes i april 2014, på resenärernas egen bekostnad.

Nepalresenärerna från vänster: Solveig Lindfors, Nina Plogman, Margareta Flink, Ann-Britt Hedman, Birgitta Abbor, Lars-Runar Knuts, Brita Erlandsson, Ragnar Erlandsson, Brita Pawli, Ann-Mari Strang, Beatrice Johansson, Tom Strang, Gun Lindström, Stina Sahrman, Ulrika Wolf-Knuts, Maria Westerling, Maria Borg-Karlsson. Foto: Privat.

Jesus talar ake

TEXT: TUULA KOSONEN

”Vi behöver en film där Jesus talar ake, så att också de som inte kan läsa kan nås av evangeliet”, konstaterade en grupp evangelister i norra Thailand. Vi skred genast till verket, berättar Finska Missionssällskapets missionär i norra Thailand, Tuula Kosonen.

Allt började för ungefär 40 år sedan när en man vid namn Botzu Leipu för första gången hörde budskapet om Jesus då han träffade en evangelist från shan-folket. Trots att Botzu, som talar ake, inte förstod riktigt allt, var han ändå så övertygad om det han hörde att både han och hans fru döptes inom kort. Botsu ville berätta om detta för andra, men det var svårt. Botsu kunde inte förklara evangeliet på sitt eget språk.

Botsu gjorde sitt bästa för att fostra sina sex pojkar till kristna. Som vuxna blev pojkarna bekanta med en grupp akha-talande kristna. De fick delta i bibelkurser på akha, ett språk nära besläktat med ake.

VEM ÄR JESUS?

Full av iver började pojkarna sprida det goda budskapet. Men språket var fortfa-

rande ett problem. Då samlades de akespråkiga evangelisterna och bestämde att något måste göras. De behövde Bibeln på sitt eget språk. På deras initiativ inleddes bibelöversättningsarbetet på ake år 2003. Samtidigt kom organisationen SIL och Finska Missionssällskapet med i översättningsarbetet.

I takt med att översättningsarbetet fortskred började byborna förstå evangeliet och församlingen växte. Samtidigt behövde prästerna något för att illustrera budskapet bättre, så att de icke-läskunniga också skulle kunna förstå vem Jesus är. ”Nu är det så att vi behöver en Jesusfilm på vårt språk”, meddelade översättningskommitténs ordförande Zummy. En annan kommittémedlem fortsatte: ”Ja, den finns redan på andra språk!”

LUKASEVANGELIET BLIR LEVANDE

Sagt och gjort, vi tog kontakt med organisationen Campus Crusade for Christ (CCC). De har spelat in en Jesusfilm, som baserar sig på Lukasevangeliet, på flera olika språk. De kunde ge oss tekniskt stöd för dubbning på ake. Vi insåg att vi behövde så mycket som 15–20 skådespelare som kunde läsa replikerna i filmen.

Den första uppgiften var att översätta replikerna i filmen till ake. För det behövde vi en person som kunde arbeta på heltid. Det blev Daniel, den yngsta av Botzusu sex söner. Daniel är den första bland bröderna som gått i en bibelskola på universitetsnivå. Daniel var förälskad i Nööza, en av våra översättare, och de planerade redan bröllopp. Den blivande bruden behövde inte mer än slänga en blick mot sin fästman innan Daniel redan lovade bli en del av arbetsteamet.

DATORN RÄKNAR STAVELSERNA

Då man dubbar är det viktigt att talet åtminstone försöker följa munrörelserna på personerna i filmen, och den nya repliken borde vara ungefär lika lång som den ursprungliga. Ett datorprogram hjälper genom att räkna stavelserna i varje replik. Här fick Daniel sin första utmaning. Man kan inte fatta sig kort på ake och meningsbyggnaden är komplicerad. Det visade sig snabbt att Daniel inte är rädd för utmaningar, och han gick modigt in i arbetet med att bearbeta stavelserna. Ibland gjorde han resor till orter där det bor akespråkiga för att försäkra sig om att språket fortfarande lät naturligt och begripligt då stavelserna hade reducerats.

En grupp kvinnor från ake-minoriteten tillsammans med en representant från akha-folket, iklädd vit huvudbonad. Foto: Tuula Kosonen

En traditionell akeby. Minoritetsfolken lever ofta fattigt. Foto: Tuula Kosonen

SKÅDESPELARE FRÅN MYANMAR

Därefter valdes skådespelarna. Varje roll behövde sin egen röst. Det var en fördel om skådespelaren kunde läsa, då kunde han eller hon lättare lära sig replikerna. Det här kravet var vi ändå tvungna att frångå. Daniel reste till byarna för att söka skådespelare. Merparten av dem valdes från byarna på andra sidan gränsen, i Myanmar.

Tack vare goda förberedelser gick det så lyckligt att nästan alla var på plats då inspelningarna startade. Bara tre män saknades. Dagen vi skulle börja ringde vi till deras by. Där berättade man att männen var på en arbetsresa i Kina, och det fanns inga uppgifter om när de skulle återvända.

En av våra medarbetare, Sotsy, tog sin bil och började köra runt i byarna på den thailändska sidan, och fick faktiskt tag på tre nya män. Eftersom männen hade ont om tid då risskörden pågick, fick de spela in sina repliker först.

Inspelningarna gjordes vid SIL:s utbildningscentrum i norra Thailand. Att spela teater var nytt för alla, och de tyckte det var spännande att genast höra sin egen röst ur munnen på personen i filmen. Förutom tallet måste även andra ljud spelas in, till exempel skratt. ”Jag hade aldrig trott att det var så här svårt att skratta”, konstaterade en svettig man efter sin inspelning.

SVETTEN RANN I INSPELNINGSRUMMET

Det var hett i inspelningsrummet. Lyckligtvis var det november, då är det mindre kvavt än till exempel i maj under den heta perioden. Luftkonditioneringen kunde inte vara i gång på grund av det ljud den avger. Vi var lättade över att ingen svimmade. Pauserna var välkomna! Då öppnade vi dörren och fläkten fick blåsa in luft.

Flest timmar i inspelningsrummet hade Jesus och berättaren. Båda männen är medlemmar av översättningskommittén, herdar i sina församlingar och vana talare. Inspelningen av deras scener gick smidigt.

Kommittéordföranden var orolig för sin fru som hade blivit ensam hemma med barnen för att skörda pumpafältet. När alla började vara trötta i slutet av veckan, kom Zödö som en frisk vind. Zödö kan inte läsa och hon var till en början mycket spänd inför sin uppgift. Men hon har ett gott minne och hon lärde sig replikerna fort när de lästes upp för henne. Det tog inte heller länge för henne att förstå att det handlade om att

spela, inte enbart upprepa replikerna. Hon spelade fint både Johannes Döparens mamma Elisabeth och den gamla kvinnan som Jesus botade i templet. Hon hjälpte också de andra skådespelarna att klara av sina repliker. Efter flera dagars hårt arbete kunde vi äntligen fira söndagskvällen genom att se på filmen. Vi fick se den första versionen som vi fortfarande kunde göra ändringar i, om vi ville. Det var fint att se hur filmen tilltalade på det egna språket.

Vid ett tillfälle lutade sig Zödö framåt och lyssnade koncentrerat på vad Jesus sade. ”Det är bra att vi gjorde den här filmen. Jag förstår mycket bättre den här än den akhaspråkiga filmen”, sa hon till mig. Efter en stund konstaterade hon för sig själv: ”Jag är inte akha, jag är ake.”

I början av oktober kom filmen på dvd och kunde tas i bruk i byarna, där invånarna hade väntat ivrigt. Filmen finns också på internet.

FAKTA

Ake (akeu) talas av 12 00 människor i Mekong-området i sydöstra Asien. Ake talas främst i bergsbyar på ett område som sträcker sig över fyra länder: Thailand, Myanmar, Kina och Laos. Majoriteten av de vuxna ake-medlemmarna är analfabeter. Bland de yngre kan många läsa. Språket har en stark ställning.

Den traditionella religionen bland ake är animism och tillbedjan av förfäderna. Budskapet om Jesus som frälsare tilltalar akefolket och antalet kristna ökar hela tiden. Just nu är de ett par tusen. Största delen av de aktiva kristna är unga i tjugoårsåldern.

En av skådespelarna läser in repliker till Jesusfilmen.

Sabina Saramo (i bakre raden) tillsammans med personalen vid fredsinstitutet i norra Thailand. 24-åriga Sabina Saramo är jurist och hemma från Vasa. Foto: privat.

TEXT OCH FOTO SABINA SARAMO

ATT SKAPA FRED

– MYANMAR GENOM EN PRAKTIKANTS ÖGON

– De burmesiska soldaterna stormade in mitt i natten. Ägaren till det hus vi sov i hade blivit angiven eftersom han var levertör till en av de etniska minoritetsarméerna. Just denna natt var regeringsmilitären ute efter att få tag på personer som kunde användas som mänskliga sköldar i deras strider. Den natten var vi tvungna att muta soldaterna så att min tonåriga bror inte skulle bli en av de tvångsrekryterade.

Jag stirrar på min nya väninna som sitter på andra sidan bordet och berättar minnen hon har från sin barndom i Myanmar. Jag är förundrad över hur oberört hon berättar

sin historia och inser att detta var vardag för henne och många andra under flera tiotals år.

Tack vare den kunskap jag fått under de senaste veckorna vet jag att situationen i Myanmar har förbättras i stor utsträckning under den senaste tiden, men jag är även medveten om att samma händelser fortfarande utspelar sig under ytan. Det är i denna stund som jag inser vad fredsprocessen i Myanmar egentligen handlar om. Ja, det är en politisk process där maktfördelningen är det som styr det mesta, men här talar vi även om livssituationen för ett helt lands

befolkning; om levnadsstandard, rättvisa och trygghet.

FREDSPROCESSEN I PRAKTIKEN

Under hösten 2014 har jag varit bosatt i Chiang Mai i norra Thailand, utsänd av Finska Missionssällskapet som volontärbetare på Pyidaungsu Institute (PI).

Syftet med min praktik var att få inblick i den fredsprocess som för tillfället pågår i Myanmar och inom ramen för det arbete som PI gör. Mitt uppdrag är att utföra ett forskningsarbete anknutet till situationen i Myanmar.

"Fred kan inte lösas med makt; den kan bara uppnås med förståelse"

ALBERT EINSTEIN

PI är en icke-politiskt bunden organisation som arbetar med att ta fram information och stöda de etniska minoriteternas intressen i den pågående fredsprocessen i det land som tidigare hette Burma. Organisationen har funnits i två år men det egentliga arbetet har endast pågått i drygt ett år. Finska Missionssällskapets avdelning för påverkansarbete stöder det arbete PI gör och fokuserar speciellt på etniska minoriteters rättigheter, landrättigheter samt reformen och utvecklingen av Myanmars säkerhetssektor och ekonomiska sektor.

I och med att arbetet är så pass nytt, har Finska Missionssällskapet inte haft någon volontärplats inom påverkanssektorn tidigare. Min tid på PI var ett pilotprojekt och att vara pionjär var en mycket utmanande, intressant och lärorik upplevelse.

Under min praktiktid var jag en del av det forskarteam som de flesta av PI:s arbetstagare hör till. Ungefär hälften av arbetstagarna är kopplade till någon av de etniska minoritetsarméerna och får sina

arbetsuppgifter och forskningsområden direkt från den etniska minoriteten som de representerar. Den andra hälften är så kallade "tematiska forskare" vars uppgift är att göra forskningsarbeten kring specifika frågor som är aktuella i fredsprocessen. Jag ingick i detta "tematiska forskarteam" och fokuserade i mitt arbete på etniska minoriteters rättigheter och dessa grupperns möjlighet att aktivt kunna vara delaktiga i beslutsfattandet i Myanmar både på en nationell och en lokal nivå. Mitt arbete resulterade i en text med rubriken "Effective Participation of Ethnic Minorities".

HÅLLBAR FRED

Fredsprocessen i Myanmar är endast i startgroparna och landet har ännu en lång väg att gå före man kan säga att man nått den fred man arbetar för. Finska Missionssällskapet stöder arbetet med fredsprocessen genom att både själv och genom samarbetsparter stärka kunskaper och ge fredsprocessens aktörer resurser för att

kunna föra fredsarbetet framåt. Arbetet är långsiktigt och strävar till att vara gränsöverskridande. Genom att hjälpa Myanmars etniska minoriteter att tillsammans arbeta för att bygga upp sitt land, ges de olika aktörerna en möjlighet att försonas och skapa den ömsesidiga förståelse som behövs för att man skall kunna enas kring ett gemensamt mål; en hållbar fred.

Sabina Saramo.

På besök i Yangon, Myanmar. Stadsbilden präglas av slitna fasader i kolonialstil.

Medling i Burmakonflikten

Finska Missionssällskapet har sedan 2012 stött freds- och medlingsarbete för att hitta hållbara lösningar på konflikten i Myanmar (f.d Burma). Oroligheterna har pågått i nästan 60 år. Projektet finansieras av Finlands Utrikesministerium och fokuserar på etniska grupper och medborgarsamhällets delaktighet i fredsprocesserna. **Harn Yawngwe**, ledare för Euro-Burma Office (EBO) som Finska Missionssällskapet samarbetar med, besökte Finland förra året. Yawngwe har varit en viktig drivande kraft i förhandlingarna om eldupphör i Myanmar.

Harn Yawngwe, säger att det är viktigt att medborgarna själva får uttrycka sig i fredsförhandlingarna. Foto Joanna Lindén-Montes

Du kan påverka

inspirationsbrunch i Jakobstad 14.3

Välkommen med på en inspirerande lördag för ungdomar och unga vuxna, i Finska Missionssällskapets regi. Vi berättar hur du kan verka för missionen i sociala medier, utbilda dig eller bli volontär.

10.30-11 Tillsammans i världen - andakt

11-12.30 Inspirationsbrunch (frivilligt bidrag)

12.30-13.30 Engagera dig globalt - infopuff

Församlingscentret i Jakobstad, Ebba Brahe Esplanaden 2.

Anmäl dig till ingrid.bjorkskog@finskamissionssallskapet.fi senast 9.3

Arrangörer: Finska Missionssällskapets enhet för svensk service, Jakobstads svenska församling

Kursen **Min Mission** startar igen

Välkommen med på vår förnyade kortkurs i mission hösten 2015. Preliminärutbildningen och Min Mission har slagits ihop till en ny studiehelhet, som går under namnet Min Mission. Kursen riktas till alla dem som är intresserade av mission. Studierna inleds veckoslutet 18-20.9 i Helsingfors. Följande kurshelg är 16-18.10 på Lärkkulla i Karis. Utbildningen avslutas med några kursdagar våren 2016. Tidpunkt meddelas senare.

De som gått kursen får anhölla om att göra en frivilliginsats utomlands, genom det nya nätverket FELM Volunteer. Nästa ansökningsomgång för dem som vill åka på praktik år 2016 är 13.6-9.9.2015. Kursanmälningar tas emot av Ingrid Björkskog. ingrid.bjorkskog@finskamissionssallskapet.fi

Läs mera:

www.finskamissionssallskapet.fi/utbildning

Värmande plagg nådde fram

Finska Missionssällskapet får regelbundet ta emot varma stickade plagg från olika understödare.

”Förra året kunde vi skicka hundratals babykoltar och babybyxor till Nepal, för att värma bebisar. En del av babykoltarna sändes också till Etiopien”, säger understödskordinator Britt-Helen Lindman.

”Ifjol fick vi också filtar och sockor. I mars kommer vi att sända dem till St. Petersburg där de delas ut vid ett pojkhem och ett flickhem för gatubarn. Ett stort tack till alla som stickat”.

En varm mössa och skön babykolt värmer ett nyfött barn i Nepal.
Foto: Maria Westerling

Kommande evenemang

14.3 Finska Missionssällskapet ordnar en inspirationsbrunch för unga vuxna i Jakobstad i samarbete med Jakobstads svenska församling. Andakt klockan 10.30, brunch klockan 11 och infopuff 12.30. Sista anmälningsdag 9.3 till ingrid.bjorkskog@finskamissionssallskapet.fi (se annonsen på föregående sida)

11.4 Frimärks- och myntauktion vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18. Visning klockan 10, auktion klockan 11.

1.5 Första maj-basar vid Finska Missionssällskapet i Helsingfors, Observatoriegatan 18, klockan 9.30-15.

23-24.5 Finska Missionssällskapet medverkar i festivalen *Världen i byn* Helsingfors.

6-7.6 Missionsfesten ”Tillsammans på Kungsvägen” i samarbete med Esbo svenska församling.

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta då Finska Missionssällskapet, tfn 020 7127 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i början av maj, ska vara redaktionen till handa den sista mars.

TESTAMENTET ÄR EN GÅVA

Låt det goda gå i arv

Mer info fås av:

Jurist Tarja Larmasuo
040 451 4534
testamentit@suomenlahetyseura.fi
www.finskamissionssallskapet.fi/testamenten

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET

FMS KONTONUMMER

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH
Ålandsbanken
FI49 6601 0001 0970 21

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till

tidningen Mission
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH
referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond
skriv MAJA i meddelanderutan
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman,
tfn 020-7127 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

TILLSAMMANS I KAIRO

Kairo kallas för världens moder, en stad som kan liknas vid ett brokigt lapp-täcke. Varje lapp har sin färg och känns-paka doft med mer eller mindre sand och grönområden. Kairo är en megastad med stor polarisering av fattiga och rika. En del bor i enkla hus av lera med elektricitet dragen direkt från gatan, andra i lyxvillor med illuminerad tennisplan. Två religioner samsas om lapptäcket, var och en med sin tradition och sanning.

En av de vanligaste frågorna som man får som utlänning är vilken nationalitet man representerar och vilken religion man tillhör. Egyptiern med sin sjutu-senåriga civilisation att falla tillbaka på förstår intuitivt detta med sammanhang och tillhörighet. Familjen är central och Allah som betyder Gud också för de kristna är alltid större än människan.

Det händer att vi självständiga väster-länningar tappar bort detta med tradi-tion och gemenskap, kanske för att det

är så givet eller så tror vi oss stå på egna ben. Många av oss är livrädda för att be om hjälp eller ligga någon till last. En ge-menskap kan också innebära ett ansvar för en annan människa, en medmännis-ka.

Ummu-Rasha är en av de kvinnor som delar Kairos lapptäcke. Hennes lapp var i början sandig, huset av lera och golvet av jord. Familjen växte hela tiden med egna barn, barnbarn och andras barn. Nattetid sov man i salig syskonbädd, trångt men tryggt tätt intill varandra. Ummu-Rasha har alltid burit familjen nära sitt hjärta. Hon är stolt över sin familj och stark som en Farao. Under en stor jordbävning i samband med födseln av tvillingarna kollapsade en lervägg i hennes huvud med svår hjärnskakning som följd.

I dag har Ummu-Rasha ett hus som är byggt i två våningar med stenfot och cementgolv. Ett kylskåp av äldre modell

med bastant dörr underlättar livet. En tvättmaskin av likaså äldre modell snur-rar byket snabbare än att byka för hand. På gården torkar tvätten nästan genast i solens värme och en doft av rent byke blandas med jasmin och spiskummin. Några förnöjsamma hönor hör till lik-som tuppen som brukar meddela den tid på dygnet då natten övergår till mor-gon.

I dag har Ummu-Rasha ett identitets-bevis och hon kan läsa behjälpligt och skriva sitt namn. Det finns hopp och framtidstro trots allt och en gång bad hon om ”en sådan där bön som ni krist-na brukar be”.

Monica Cleve

Kaplan, Ekenäsnejdens svenska församling

Skribenten bodde i Kairo med sin familj
åren 1986-2003

